

ЛОГ

ПЕХАР

Сонет је пехар наливен винима:
не можеш усну на руб му тек тако,
он се испија господски, полако;
додир сонета врсна је интима.

Ко сонет дира игра се чинима,
јер неће увек баш све ићи лако,
сонет ко туђа жена, и те како,
нуди и мами телом, триковима.

Пијан од риме у сонету свако
ничиче пада док га хвата плима
вртложних речи што узносе јако.

А то је, опет, вековна истина
коју песници на земљи, једнако,
познају као и на небесима.

ДОБ

Бдијем у сенци скраћеној за метар
па цео личим на стиснуту пест
из које цурим у велику обест,
милени гробе, ко бесмртни нектар.

Без имена дан. У прозору ветар.
Добује душа – поцепана прелест.
Неко у добу проповеда јерес:
Доћи ће поноћ, мртвих боја спектар.

Дунав прождире обале, шетаче,
и дно се диже до самог увира:
Ја сам та слика којом чуда зраче,

њу пева сила натчулног додира.
Ширим се тако док се глава стаче
у снопље луне што мозак испира.

КУШЊА

У малом стану не чује се звука
минулих сати што су дамарили
кроз беснену крв. Новом дану фали
замајац смисла да живот заука.

Тишину пени златаста азбука
снова, поподне – кад одмор је мали:
тело замире, сâмо се батали
покретом лењим у ком трне рука.

Телефон куња. И он се не преза
од убитачне самоће у соби.
Звркне ли, ипак: то погрешка зеза.

Не дижи справу – нека уши проби.
То нису звуци, но њихова језа
што слабог куша у нестварној доби.

БЕЗУСТ

Ако је овај дан над данима дан
што те се паклен очас ратосиља,
ако је то дан самом себи пандан,
остави собу и крени без циља.

Корак по корак, што дубље у себе,
крај тихе реке, у врбаке мира,
замичи у сјај, у лов на галебе
оком, без хица што белину дира.

Побацај речи у ситне таласе,
безуст се дигни небу под облаке,
трепти у вису и не броји часе

док на небеса падаш поребарке.
Тони ка сунцу, самцијат на свету,
лети ка срцу, погодићеш мету.

ПРАГ

Потонуо сам ко у чаши зоља
коју црн нокат у сјај вина мочи
и уз брид стакла (док се шире очи)
полаже на длан изнутра ил споља.

Напуштен и сам, у потмулој ноћи,
рађам се ко Христ са Јудиног коља
у телу чија затомљена воља
тиња на голом трнцу, у премоћи.

Бескрајно далек, самом себи туђи,
сав у међама што се укрштају,
на прагу пакла где глас мами: Уђи!

Ничији, ни свој, а на порођају,
болан, у коби, у наручју суђи,
без кошуљице, у преображају.

БЕГУНАЦ

Ни жив ни мртав, од природе луђи,
бдијеш у логу мистичног гримиза,
у руху звезда од врелог тиркиза,
нестваран, бео, на своду, у кући.

Нечешљан, поспан, ко рукопис туђи,
тонеш у сфере нечитких обриса,
промичеш блештав испод небних сиса
преко тајанства златоносне буђи.

Беласаш као дечја пут на сунцу
кад изненада пољуби те мајка,
корачаш лудо ка своје врхунцу:

Унапред један, два назад корака!
Таква кретња и приличи бегунцу
из самог себе у зону сумрака.

ТРЕМОЛО

Кућни сат цокће бајато и тмоло:
Дишем у ритму – да ми га је стићи.
Моје ће срце у парчад отићи.
О, густа крви, успори тремоло!

Имам ли снаге носити се с болом
што ни овај дан неће мимоићи
стар а тако млад као Ујевећ и
свемир на лицу за маленим столом?

Звуци у кругу, уштројено време,
дах једног века у по бела дана:
У соби капље самртничко семе.

Кућни сат цокће, и даље без плана.
Казалке се две поклопише неме:
Паде секунда ко вишња убрана.

НОЋНИК

Нико не зове. Телефон се хаба
тишином. Стари сат глаба иверје
истеклог дана. Није повечерје,
ни глува поноћ – несаница слаба.

Невреме пера у Божијег раба
цепа се ко лист на минутно перје
и разлеће, вај, кроз промајно дверје
риме и начас уловљеног јамба.

Песник времена, с главом Озириса,
одрубљен пада у стару магију
проклете ноћи што крвоток сиса.

Тако једанпут ону елегију
у лепом дану Миљковић исписа
и оде у лог, далеко од свију.

ШЕТЊА

У миру, с Богом, далеко од свега,
стишан и блажен, под звезданим дланом,
ошишан дечак са расцвалом граном
корача низ стрм чаробнога брега.

Љубав и мржња: једно друго вреба!
– чује се иза дечакових леђа.
Збибана руља повицима вређа
и баца хрпе камења и хлеба.

С прелепе гране падају латице,
дечак ко лахор ка обали слази
и преко воде, по њеној површи,

ка другој страни ходи нетремице.
Сенка му тела уз талас се плази
све док се шетња Божја не доврши.

ПИСАЦ

По Андрићу

На оној ситној и покретној тачки
где вршак пера дотиче хартију,
равнодушну и ледену пустињу,
ту је поприште захтева творачких.

Ту бије срце у фаталној мачки
чији оштар зуб шкрипуће арију
и преде иног живота партију
кроз лавиринте чуда наопачких.

Толики улог не постоји нигде
да му се клања одрубљена глава
што, ево, златна из пустиње иде

у загрљ Бога чија вечна слава
зрацима својим такне писца приде
и гурне у јаз бурног заборава.

ВИН

Љубавне песме, ал о чистој смрти,
сеструшке грдне, давитељке суре,
нека се плазе ко змије с асуре
уз колевку где дете ногом врти.

Худи сам зналац опасних вештина,
немам на кога учење пренети,
ја љубав могу у смрти занети
као девојка у Богу, невина.

Нема нијанси за бело и црно.
То ли је принцип порођајних мука?
Ону коју сам милошћу огрно

одавно моја не милује рука.
Љубавне песме, ал о чистој смрти,
певаће онај ког вечност упрти.

ДУБ

Љубави моја, опет не знам где си.
Далеко бива и од срца ближе.
Рачвасто време успомене стриже.
Љубави, суза за тобом се реси.

Цео се живот у секунди деси:
Твој лик у дубу бескраја се диже
и болна радост у сусрету дише.
Љубави, ја знам – јеси на небеси.

Овај дан је рана, ја крварим с њим.
Детињство пада у сновне откосе.
Мајка пева псалм, на криоцету спим.

Путује тајна, велови је носе.
Уместо свога у твој животу бдим.
Пену времена болови разносе.

ПЕГА

Љубави, овде почива бескрајна
туга и многе сестре њене сиње,
овде се, љубо, похватало иње
тврдиx речи за писма опроштајна.

Годино моја, и песмо очајна,
ти што си вавек смиље и босиље,
живим од твоје болне милостиње,
на трску дишем, поплаво потајна.

Прве сам дане провео на брегу
и озго дуго пределима луто,
са сунца скидо све пегу по пегу.

Тако ми оста једно око мутно
на које видим што други не могу:
Слепац што сузи светло апсолутно!

ПЛОД

Издаћеш ме, знам, љубави жежена,
заносе хроми, узећеш ми главу
коју ће неко пронаћи на сплаву
ког носи река уз исток пружена.

Из твога ока вири друга жена
што слепим репом палаца кроз јаву,
лудим грохотом саливаш ми страву,
судбино моја, худа, најежена.

Ономад срећни певали на води
и цела дола одисала складом.
Светлост је сишла и рекла ти: Ходи!

Из руке, уз луг, минула си крадом:
Та ме слика још сама собом плоди
као нови дан обавијен надом.

ГОД

Подижем руку на себе, љубави,
фијук ударца ко секира пева
кад руши младо храшће у дубрави
и год посечен последњи пут зева.

Тутањ се чује у земљи и Богу,
оборен на тле још једном се гласим,
с ледине к небу устремљујем ногу
и звезду своју ко угарак гасим.

Пада пепео са црне Данице
на лепо лице са живом траумом,
ти бришеш пухор моје несанице

ко дете грешку рукописа гумом.
Диже се чудо и остају знаци
да сам живео у бесмртној варци.

СИТА ГЛАД

Ја сам гладан дух на коначној црти,
гладан сâм себе и својих двојина,
љубави преко суза и долина,
сит количина живота и смрти.

Све док се човек око себе врти
гладан ћу бити његових година,
халав и жедан, несит ко сомина
што ждерић икру самог себе прти.

Све што опевам оно пева мене:
То ли је закон од ког зебе срце?
Кључаоница живе васељене

која у оку настањује мрце?
И сит сам кад ме мајчин лелек прене
и груди њене на ме млеко врце.

ПИРУЕТА

Још овај сонет на тему несреће
тулиће појац из дубоког мрака,
а онда валцер, у разрезу фрака,
врцнуће ноге лаке, трепереће.

Плес пируете, испод звезде среће,
на врху прста, ко на грани сврака,
винуће мајстор нестварних корака
чија се сенка висинама креће.

Играч и игра? У два вела тајна
што трепти као упарене свеће
кад се свијају уз мирис тамјана.

Ал бих рекао нешто сасвим треће:
Слава животу са хиљаду рана,
од њега нема пируете веће.

ГАР

Колико знам о теби, жудњо гробна?
Шта ме то зове у мрачне одаје?
Посвете певам † за тебе ова је:
По стоти пут си звезда ми туробна.

Водиш ме у смрт, охола, чаробна,
лепа несрећа дарове додаје:
Ево и душе – отвори, пробај је,
у њој је песма, бесмртна, жалобна.

Та ти ли си та тишина без краја
на хоризонту вајног ништавила
што судбину ко закрпу прекраја!

Једном си ме већ у црно завила,
и од тад тиња гар мога аваја
на којем си се ко гуја савила.

БЕЛА НОЋ

Једном си чуо: Небо није горе,
ни земља доле, под ногом, при руци,
а крају света претходиће море
и смрт човека на великој муци.

За тили час ти језа бићем мене
и расап страха смршти мрке веђе,
зинеш ко дерле с две сребрне слине,
очајан, бељи од мајчине пређе.

Ни у сну снова помислити ниси
могао да ће такав стићи вакат:
О црном дану бела ноћ да виси!

Сува јабука на грани ко лакат
и на петельци црв новог живота
клате се с тобом тик-так изнад плота.

РИДАНИЦА

У твоје царству чамотиња пева,
ледена гроза у дворцима вреба
и нико није нагледо се неба,
јер ноћ се рађа около поднева.

Нема за душу никоме огрева,
ту ври мравињак оцвалих погребца,
сенкине сенке у лику амеба
вавоље коске везане у црева.

О, да је ватре у очима слепца
или милости у канцама копца!
Никад се овде не смехнуше непца

утвара твојих с коца и конопца.
И нико неће одбити ни перца
стрелама смрти из царског тоболца.

БУМЕРАНГ

Данас је празник. Пуцају спознаје.
Блиста трпеза старих огрешења.
Јутри се осмех залудних тешења.
Слика живота није врт: гроза је.

Ко ли о томе истине дознаје?
Које је слово бумеранг решења?
Празнична глава букти од мрешћења
црних фантазми и луде промаје.

Као да ништа не може помоћи,
нити се ичим успомене спрати.
Тешко је снити када бол заноћи

и јутром стопут ужаснији врати.
Да ли за њиме слављенички поћи
или на веке и векове стати?

ТУГА

Откуд сад опет у обиљу туга
што се привија око срца, црна,
ко гуја кад се смота око трна
цакнута сјајем наоштреног плуга?

И откуд ветар, болестан, са југа,
доноси мирис посечене змије
у белу зору кад бол жесток рије
центар и обим зачараног круга?

Подливен раном којој нема зденца,
газим кроз светлост као привиђење
и замећем траг – судбину без премца

у Богу којем идем на виђење.
Допире песма из крошања раја
у дан што стари, тугу с тугом спаја.

ЖРТВА

Одвајкад неко некога жртвује,
месец и сунце гледају неправде,
смрт у жртвама ко чобан пландује:
Склони се, бураз, уби те оданде!

Човек је велик колико се простре
његова сенка кад га нема више,
он ти је вазда самом себи одстрел
када нахушкан на другог кидише.

Смрт пући усне и у сувом злату:
То знаде шија у мразно свитање
док је приноси рођени брат брату,

испод оштрице, на жртвено клање.
Певам о греху на капији раја,
о покајању којем нема краја.

КАД

Ако те одсвуд сколи велики бол
и скршен паднеш у чаму до сржи
па те и бритка муња патње спржи,
не бој се краја, и тад те чува Бог.

Ако на зиду расту сен и њен рог
и привиђење у страху те држи
да од грехова нећеш бити бржи,
не клони спрам тог, у Богу је твој лог.

Дани доносе и проносе свуда
људе и речи без реда и броја.
Умрљан њима, ко мастилом дуда,

запевај песму – булку са присоја:
Душу селицу што вапије чуда
окади док још грли рука Божја.

ПРИЧУЈ

С ветром и кишом као да ћеш доћи.
Ноћ је врч тинте испуштен на патос.
Од живих мрља састављам парастос
за мртву љубав натприродне моћи.

Гримаса муње кроз прозор у ноћи
мину и цео осветли ми атмосферу
не би ли тако усковитлан патос
оживео те у глувој самоћи.

Али те нема. А ни оног даха.
Пљусак досипа стару тугованку.
Причуло ми се у два у три маха

да црна штикла лупи у довратку.
Од причуја тог оста само: ха-ха (!)
и далек мрмор грома у одласку.

СЕН

Ево на врата опет неко лупа.
Чији ме прсти опомињу на те?
У тајни куцња успомене чате:
Било па прошло – чему сета тупа?

Ал опет неко (сад и нога цупа!)
удара јако као у дно канте.
Ко би то незван у преситне сате
ко Поов гавран у дом да ми ступа?

Знам, то ниси ти, отворити нећу.
Умрла си, да, нема твога срца.
То туђи нокти на мене налећу.

Неко ставља кључ, сад и брава крца,
врата из зида одједном излећу:
На прагу сенка у светлости грца.

ЛЕЛУЈ

Величанствена долазиш у телу
(као да никад ниси била душа),
жртвено сијаш у ноћном опелу
на моме телу што те опет куша.

Ал то ниси ти † немаш димензије,
у ћутњи бриди рана Божјег чувства,
ни муња језе што ме целог мије
не пресеца чвор лелујног присуства.

Прошла си кроз све зидове нирване
с рукама белим ко свеже иверје,
глува и нема за суште диване.

Одлазиш лака као дим и перје,
не више тело – већ тиха музика
што односи дах и мога облика.

ОКАЈНИЦА

Силазиш лака низ светлосне сфере,
час те анђели, час демони бишћу,
у ходу две се гуркају Венере,
једна па друга сенку моју стишћу.

Осећам нове распоне и муке
у срцу што се надима до свода,
љубим ти очи, на рукама руке:
Сила нежности заслепљује Бога.

Ти си разлика сумрака и зоре,
годишње доба изван она четри,
о теби реке кроза ме роморе.

Тако те славе мог сонета метри
и прхут рима позлаћује грехе
које смо брали испод пуне стрехе.

ОМАМА

Ти спаваш лепа ко планинска шума,
на рубу лица језеро се мрешка,
тик изнад воде цакли дуга ума,
а с краја уста кепец сна се смешка.

Тако те сликам: утрљавам у се;
предеље већа дојављујем Богу,
удивљен падам крај тебе ко кљусе
и гицам петом по мирисном логу.

Ту и мене сан уплиће у мрежу
што у омами ври уз твоја плећа
чије ме руке надљубавно стежу:

Ко да нису две – већ има и трећа!
Маглиш се у мом оку у трептању,
нестајеш цела у лудом тепању.

ВЕСТ

Прспавај ноћас пустош страшне вести
као да ниси и моје друго ја
што ти се нина у потаји свести
разливној од животних убоја.

Ма шта да буде, какав год стиго враг,
ти спавај силно као гром у ватри
кад хрупн с неба и клекне у шипраг:
Мируј, несрећо, у Господу снатри!

Нема тог зјапа, вилењаштва, смрти,
чији би облик био од твог већи,
нема те руке која ће те стрти

док спаваш као божанство – стојећи.
Диши, шумори, црња и од ноћи,
јача од вести што ће опет доћи.

ПИСМОНОША

Све што је ветар певао у јеке
дозива наших преко пустарина,
слило се у крик црног рузмарина,
у светлост бола на векова веке.

Ова је песма опроштајно писмо
привезано за сломљену канцицу
с којим је голуб летео у тмицу
где једно друго навек изгубисмо.

Ко није знао у гугуту птице
да чује златног бескраја дизгине,
тај не поста звук ове литургије

која разгони демоне и злице.
Такав боравим у блеску висине
где смрт животу опрашта оргије.

СВЕТЛИЦА

Мајчица мрва – неко у сну рече
– *лети ка небу*. То беше стих списа
у којем Бог ми венама потече
и песму своју на тренут исписа.

Као Дис што је узалуд кушао
из сна на јаву строфе да изнесе,
тајну сам света удивљен слушао
жудећи да смрт живог ме узнесе.

Мајчица мрва – то од песме оста?
Порука? Завет? Шта ли? Опомена?
Или светлица? Вај, о томе доста!

Лети ка небу, видим, света жена,
чиста у срцу и у молитвама,
рођена мати моја у сузама.

СЛУТ

Игра ми око, далеко, опасно,
трепери све до лудог неспокоја,
лево па десно, авај, мајко моја,
око невидно – уснути га ласно.

Мига ми оно, и куша, сабласно,
окце крмељно – гуја из присоја,
магично, сузно, и дугиних боја,
треће и седмо, окашце безгласно.

Кроз облак штреца, и ко муња светли,
око незвано, на заласку дана.
Песмо једина, слутњу ми омети

и не дај да се, иза паравана,
негде у ноћи, изнад беле свести,
расцвета грана очињих нирвана.

ЗЕБЊА

Џеци ко соко на рамену кнеза,
кликком разгони утваре са пута,
ко ичим шушне – у ризику плута
да га оштар кљун доживотно преза.

Као што конац из мајчиног веза
пукне под врхом нокта њена крута,
тако се проспе из мог апсолута
рани споменик: На месецу бреза!

Сребрн пирка лист, ноћ хаљине шири,
дрхат се душе откида од тела,
пада метеор, свод из Бога вири.

Моје детињство – мрља акварела:
Узбуна, сузе, звона и псалтири.
Даљину шлепа једна мутна скела.

РАЧВА

Пресула ми се из сна у сан јава:
Мања од капи, а већа од мора!
И с њом и без ње – у торби је глава.
Господе, спаси од црнога флора!

Опет ме лочу њезина усташца,
у хумус мрве несите рилице,
у леје тела падају јајашца
и зри накот, зри, густо, немилице.

Збија се у ме стара ђаволија
ко млади купус у киселу бачву
који комшија Илија набија

шаком што змију ухвати у рачву.
Непознат занат учим изнебуха:
срубљене главе зборим из трбуха.

КОБ

Грома хромог звук.
Цепа ока сев.
Злослут певне ћук.
Оца мртвог пев.

Тишина и коб.
Бије срца руј.
Крчи млади дроб.
Пределима хуј.

Из сна хрли лик.
На узглављу сен.
Недостаје крик.

Ко је коме плен?
Вирови и чун.
Ти си крвав трун.

Лист се гором њише.
Опрљен је пејзаж.
Лију црне кише.
Сам од себе презаш.

Пусто дете спава.
Луде ране пеку.
Још ти стоји глава.
Ветар јаше реку.

Спасиоци где су?
Ћутњу мрве сати.
Удес у удесу.

Сузе лије мати.
Земља ил небеса?
Бог се тобом стреса.

ЛАЖАРА

У лажи, зна се, предуге су гаће.
Где данас руча, ту та не вечера.
Лаж над лажима – ђаволово саће.
Лажа репата, пресна и шарена.

Чим зинеш – слажеш: Ти си лажичара.
Отац ти лажун, а братац – лажидар,
матер је лага, стара лажипара.
Но за њих си ти лажичар крунисан.

Иако знаш да лаж има плитко дно,
ти тонеш у њу лукава и црна,
лажи је твојој и враг шалу одно.

У лепом оку није више срна,
лисица чучи иза шарних веђа
чији миг има Срђа Злопоглеђа.

РАЉЕ

О мени мисли шта год хоћеш, драга.
Пода се ћушкај ил турај у ћумез.
Ово ти вели и лупеж и тукмез.
Изричи казне, туго моја плаха.

У лице, љуто, не часећи, пецни.
Ногом се ритни, у плексус ме гурни.
Прашином трача зенице натруни:
у гробу нек се испреврћу преци.

Сад расап пева. Ћилкош ситно везе.
Огромна кавга зајахује наске.
Дрипац се брани – ти нападаш даље.

Снови се дробе. У мрак језде чезе.
Пичвајз на сцени. Попуцале даске.
Млаве нас старе Сотонине раље.

СВАЂА

Букнула очас посестрима ниска.
Горопадан хук, распеће и мука.
Ликово ђаво и лудила штука.
Јутро је пукло рзом модрог њиска.

Лице паро тик: очи – шиљак виска.
Обесити се – ено рђа кука.
Никако стићи до божанског мука.
Царо је лепет расцепљеног писка.

Ујед и отров. Справе за мучење.
Дупле личности заиграле оро.
Гнојне увреде – њихово лучење.

У једној речи усмртих те скоро.
Саблазан мржње. Јебено курчење.
Душе јадника зацељују споро.

УРОК

Разроока си змија на камену,
у чвору, сунцем науљена. Ти ми
знакове шаљеш у тајној плими,
у глувом часу зурења кроз мрену.

Два бића опет нетремице блену
једно у друго. Пејзаж бола дими.
Дани, године – све у секунд здими!
Капије, путе, снови у пламену.

Толико тога могло би се рећи
(а све је, зна се, казано већ стопут)
док шестаримо у зене буљећи.

Свако на своме – макац ни за стопу,
урок се рађа све већи и већи,
а стара бољка стиже у галопу.

ПАЗАР

Ја бејех мио твојим годинама
на начин како припада цуретку
што се и није надао иметку
с песником који база падинама.

Предели голи – сејани минама
речи од којих све се, напоследку,
распе у ништа, у димну решетку
кроз коју ридам по нашим тринама.

Пазар је био глава на кантару
отфикарена у тренутку једа
па се зарада (због врсте озледа)

и није могла истог часа дићи.
Коначно, ко би за ту ситну пару
уопште хтео у вечност отићи.

ЛАБУД

На води лабуд, у ноћи, у парку,
спава са кљуном ћушнутим под крило,
мирна је површ и месеца кило
испод безглавог што личи на барку.

Ни боре вала да помери варку,
ни мехура с дна да плопне ко било,
у крошњи брезе мирује белило
чаробног перја што светли у мраку.

Пролазим тихо, ко сенка, безмерно,
да лаки ветрић не створим у ходу
од чијег дашка пренуће се перо

на врху репа што дотиче воду.
Пред кућом спазих сретан неизмерно:
Месец и лабуд мазе се на своду.

ПАРК

Над крошњом месец и траг авиона.
Дух језера спи с лабудом на копну.
Звезда се спушта у облачну опну.
У помрчини дише васиона.

На клупи склизну у загрљај Она.
Он је три пута иза ува цмокну.
Затим се ноге измешају, попну,
и док усне вру не слазе са трона.

Кроз парк пролази изгубљена жена,
она што тражи од сваког цигару
и фрфља причу по сто пута – бена,

кварећи вече заљубљеном пару.
Гле, више нема оног млазног трага,
а звезда паде преда ме, доврага!

ГОЛУБ

На прозор пао један голуб тамни.
Подсећа на те и на прве твоје
нежности од миља. Гугут му давни
из дубина глас разливен у боје.

Сам се мази он: перје кљуном биште,
нејасна светлост у оку му живи,
ритав и мокар – донеле га кише,
голуб љубави у чистој наиви.

Блажен је стиго, на срце ми кано,
и далеки жал проструји кроза ме
јер сам га у сну (то сам сад већ знао)

у руци држо пристиглог из таме.
И таман хтедох да протумачим сан:
голуб се прену и одлети у дан.

ЈУТРО

Свака ме промена годишњих доба
подсети на те – у зраку пахуљу
чисту као смех са пролећних вода
кад смо гацали кроз вале, по муљу.

Рујеви лета на образу твоме
(ко нове речи када плоде риму)
старе у злату и лишћу, дабоме,
у јесен касну што сазива зиму.

Љубав су бурне казаљке на сату
што колају кроз невреме и звоне,
оне мењају у свакоме хвату

наивне жеље као лампione
што горе тихо, у мрклини доба,
с душама грешним, васкрслим из гроба.

ЖМУРКА

Хајде зажмури шест-седам корака,
испружи руке, у мраку ме нађи,
узвикни име на језеру, драга,
нек ехо љуља две сенке у лађи.

Цеди се месец на пружене руке,
иако жмуриш ти гледаш кроза ме.
Ноћна нас птица претвара у звуке
па цвркут пада с пољупцем на раме.

Ветра ни дашка, жбунови миришу.
Колајне страсти у чопору звезда.
И док ти прсти ка мени кидишу,

односи ме ноћ у далеки бездан.
У празно слепе руке ти улећу,
отвараш очи, нема ме – на срећу.

ПОДНЕ 7. НОВЕМБРА 1992.

Блажен био час, дан, месец, година
кад стрвен спазих да замичеш иза
сивога ћошка приградских зидина
где сам ме Господ запахну изблиза.

Ти тобож ниси спазила да видим
у чвор свезану косу како бежи
испред мог даха од којег бридим
ко дечак ком се бела рука јежи.

Тек други пут кад викнух из очаја,
ти стаде бледа, нестварна и туђа,
ко да те дечјег ината омаја

укочи и на тренутак убуђа.
Просу се у ме страх твојих зеница
и асфалт пуче као орасница.

ГРЕХ

Сећаш ли се још ледене гордости
што те китила када си, прозукла
од неискуства, без трачка милости,
на моје лице решетку навукла?

Ко си била тад? Чијег масла њушка?
Можеш ли о томе рећи било шта?
Умро ли је дан који те нахушка?
Или си ми још несретна милошта?

Ти си пристигла на разговор са мном
бесна, далека, у кретњи шепртља,
лето за столом брисало је дланом

зној са мог чела што и данас тртља
да бол си велик нанела будали
која кад љуби и главом се шали.

БРОЈАНИЦА

Ан, бан, тролија, чеволе, парапин,
клин, клан, дволија, оволе, чакупин,
јад, шаћин, лењага, једноле, дивиња,
глад, даћин, шењага, доволе, душиња.

Абер, енгете, жерипан, праскеле,
швабер, пенгете, пеливан, тут келе,
Турчин, сави нос, текутан, ондола,
бурчин, те под нос, палатан, дондола.

Апа, шипило, детичак, шишкала,
упа, пипило, јабучак, пишкала,
опс, попс, поврлус, тестемир, цукуран.

Рак, чегрк, бравус, намастир, рогован,
тиква, карагуш, јединар, коза врец,
диква, паралуш, дводинар, бежи зец.

НАПОСЕ

Ако си песник и бандит, како се
бусао врли Франсоа (де) Вијон,
хоћеш ли моћи са собом, напосе,
свести рачуне ко краљ или пион?

Ако си песник и бандит, како се
дичио сушти Радојко Драинац,
хоћеш ли моћи лудила наносе
скрити у Богу чији си љубимац?

Чувај се главе и својих стихова,
не дижи ларму на Свевишње речи,
кад год узмогнеш клони се трикова:

Пиши ко дете што осмехом лечи.
Спасавај што се спасити још може,
сачувај за гроб комад здраве коже.

ПОЕТА МИНОР

Пажен и мажен, скројен из два дела,
пао с небеса (од руке му пошло),
у комшилуку – проказани дошљо,
о њему мрмља царевина цела.

Poeta doctus, накривљена скела,
човек од речи, многе здравља кошто,
песме – ко руке: опране сто посто,
poeta vates, над фелама фела.

Играч број један: Гле шта раде ноге!
Том плесу нису потребни судови.
У снима нема такве бабароге.

Лауреатус – лижу га трутови.
Наглас када мни – завијају доге.
Родила мајка – а лажни трудови.

ПАСЈИ ЖИВОТ

Пасјем животу правила су чудна
ил, боље рећи, готово их нема,
многа ће прича бити узалудна
ако твој живот неко други спрема.

Ти увек реци да никада ниси
живео пасји за свога живота
мада ти овај баш на њега кисе
као коштица у плесни компота.

Живети пасји усред светске граје,
шта му то дође у ова времена?
Ко за твој живот петопарац даје

што ти у глави чучи васељена?
Упрегни живот у нове кајасе,
одживи пасји, не дај ником на се.

ХВАЛА

Хвала, животе, што си ме ујео
за срце као братац брата, брате,
у клетој свађи где речи се јате
ко чавке кад се у крошњи инате.

Добро је што си одједном узео
главна ми средства и једину драгу
па се у чуду го нађох на прагу
на којем с тобом заподенух кавгу.

Сада те живим у по димензије,
нимало више, ништа мање, мили,
плешем на балу дневне илузије.

Нека је тако, хвала вишој сили
која ме храни златом поезије
и не да да све твоје онемили.

БЕГ

Као из собе у собу, наједном,
пређох из таме у луч, бесловесан,
минух пучином Господа, телесан,
кроз сенке ствари што им бејаш пленом.

Тако се нађох у чуду наредном
у ком од миља живот је претесан,
а сваки напор био би гротескан
ако бих хтео објаснити све то.

Зато сад певам далеко од свега,
у гарсоњери сред Новог Сада,
пишем формулу апсолутног бега

из ништавила од којег страда
песник кад нема баш ништа пречега
но да се себи у невреме нада.

БЕЛО

Сонет је бео – само то ћу рећи,
остало дајем на бајно маштање.
На пример: галеб или зимско грање,
први дечји зуб од осмеха већи.

Сонет – рани снег покорице тање
по којој могу нежно, не пртећи,
између снова бестежински прећи
у бели дашак светлости јутарње.

Бело је сада и ово сонетче
што само себе повлачи за уши
и шири риме у празнично вече

док се оловка запаљена пуши
као танцара из које опет ће
хитац белине песму да заглуши.

НАТУКНИЦА

Кад сонет дише тад се врло лако
може кроз стазе и богазе врта
у којем нема више трта-мрта
оном ко мисли да стих може свако

ко иглу бости у језичко платно.
Сонет је центар, и гранична црта:
То знаду појци што су им утрта
правила стара у дару, наравно.

Обгрле риму у оба катрена
па им четири пута звони славно.
Слично ураде са паром терцета

и поље буде створено дисајно
кроз које, ево, уз финиш куплета,
царски поета шета тријумфално.

ДРАГИЧКА

Кад сонет пишеш поведи рачуна
да ти стих буде једанаестерац
(у нужди може и дванаестерац);
остало све је иверје, забуна.

Паузу прави иза петог слога,
нипошто немој да је квариш потом,
и тако гурај, са јампским грохотом,
до самог краја даха сонетнога.

Рима је стара и опасна прича,
каткад је треба мало окрњити:
нечиста тад је (то не треба крити).

А песник неће богзна шта добити,
сем што ће рука, мајсторска и дична,
да проспе тинту и кликне: Драгичка!

УТУК

Много ме пута сонет изопштио
из грдног света у којем се живи
по правилима, а и у наиви,
оних што мисле: Тај се увоштио

римама љутим и све уопштио
па се одреда луд свачему диви
ма у исти мах и сви су му криви
што му је сонет снове пошкропио.

Цветна ме душа милује и мази
па ми се песма јежи као рука
на трбушчићу оне што ме пази

да не настрадам од туђих утука
и огрешења на узлазној стази
књижевне славе од које је мука.

РЕСТЛ

Опкорачење – та цака фамозна
врлих мајстора сонетних склекова
у опкладама са прахом векова
да у суштини све то није богзна

колико ретка вештина и нова
могућност да се стара форма спозна
нешто друкчије него ригорозна
тајна заната из области снова.

Но, ипак, ја се удивљено дајем
таквом задатку (чак на лицу места)
да се не каже да песник не хаје

и за тај комад језичкога теста
што попут кера из читанке лаје
без предрасуда, милости и рестла.

КОМПАС

О, песме моје, злато у баштини,
ново је јутро увек скупље од вас
што сте молитве и једини ми спас
од грехова у свагдањој таштини.

Песник се бори у земној прашини
да не изгуби међ људима компас
и трља очи, и лаје као пас,
дајући прилог општој немаштини.

Преоран ходам кроз годишња доба
и плевим дане пишући сонете:
Коме се свиђа – нека исто проба.

Ту један савет не би био штете:
Лепша је роса на зрневљу грозда
него у песми, о, не буди дете!